

opusdei.org

“A Sant Josepmaria li interessava tot”

Entrevista a Marlies Kücking publicada a Catalunya Cristiana del 14 de juliol. Natural de Colònia (Alemanya), Marlies parla de la seva feina al costat de Sant Josepmaria i els seus successors i fa balanç de quatre dècades com a membre de l'Assessoria Central de la Prelatura.

19/07/2005

—L'agost del 1957, a Colònia, va conèixer Escrivà. Va captar llavors

que es trobava davant d'algú que seria fonamental per a la seva vida?

—Sí, vaig conèixer personalment sant Josepmaria l'agost del 1957, i recordo aquest moment com si hagués estat ahir. Em va impressionar comprovar el que havia sentit i llegit: la seva sol·licitud per cada persona, per les que coneixia des de feia anys o, en el meu cas, per una estudiant jove a qui veia per primer cop. Li interessava tot: les nostres amigues, la instal·lació de la primera residència per a universitàries a Alemanya, si disposàvem de prou maquinària per atendre el treball de la casa i fer-lo compatible amb una ocupació professional exigent (jo, llavors, em dedicava a estudiar), el dinar, el descans... Aquell sacerdot, encara jove —tenia 55 anys—, em va produir un impacte enorme. Veure el seu lliurament a Déu, que es palpava en

el lliurament als seus fills i filles, va suposar un estímul immens per a la meua vida cristiana; no és que canviés res substancial, però el seu exemple em va arrossegar a viure el tracte amb Déu, l'estudi l'apostolat amb molt més esforç. Lògicament no vaig poder suposar en aquell moment que, anys més tard, tindria la gràcia de treballar tant de temps al seu costat, fins al 1975, any de la seva mort.

—Va entrar molt jove a l'Obra. Els seus familiars van tenir la sensació que l'havien «pescat», com s'acostuma a dir?

—Acabava de fer 18 anys quan vaig demanar l'admissió a l'Opus Dei. Quan els meus pares ho van saber, els va sorprendre. Mai no s'haurien imaginat que una filla seva pogués seguir el camí d'un lliurament total a Déu enmig del món. També cal tenir en compte que als anys cinquanta

l'Opus Dei era poc conegut a Alemanya i, com a pares responsables, es van voler informar bé. Em van aconsellar que pensés bé les coses, però en veure'm tan feliç i segura, no s'hi van oposar tot i que, com ja vaig dir, els havia canviat els plans que s'havien forjat. Sensació que em van pescar? Coneixent-me, ni tan sols els va passar pel cap.

—Des de fa molts anys vostè forma part del govern de l'Opus Dei, primer al costat del fundador, després amb Mons. Álvaro del Portillo i, ara, amb Mons. Xavier Echevarría. Quin és el seu balanç?

—Un balanç enormement positiu, d'un agraïment profund a Déu per la tasca apostòlica que he vist en aquests 40 anys: pels centenars, milers i potser milions de persones que s'han apropiat a Déu a través dels mitjans de formació espiritual i l'atenció pastoral que ofereix la

prelatura, per les converses i les decisions d'un lliurament més gran a Déu, per l'alegria que tants i tantes han trobat en apropar-se a Jesucrist... No puc deixar d'esmentar la realitat de la vida heroica —enmig dels defectes i misèries que tenim tots— de milers de persones que lluiten per cercar la santificació en el seu quefer ordinari professional, social i familiar. i per dur el missatge cristià a ambients tan diferents com poden ser els que freqüenta una catedràtica de Harvard, una camperola de l'altiplà de Bolívia o una estudiant de periodisme. Tot això constitueix, sens dubte, un balanç positiu.

He estat testimoni de l'erecció de l'Opus Dei en prelatura personal per Joan Pau II, cosa que va significar que la missió que sant Josepmaria va rebre de Déu, el 1928, trobés la situació jurídica adequada dins de la configuració de l'Església; i, més tard,

de la beatificació i canonització del fundador. El 2004 va començar el procés de beatificació del seu successor, Mons. Álvaro del Portillo, que va saber dirigir l'Opus Dei des del 1975 fins al 1994 en una unió perfecta amb sant Josepmaria. En l'actual prelat destaca aquesta mateixa fidelitat a l'esperit fundacional, fidelitat que no suposa immobilisme estèril, sinó afrontar amb una empenta jove els reptes de la societat.

—Què fan des de l'Assessoria Central per promoure la dona i incentivar-ne el protagonisme social?

—En primer lloc, procurar que cada dona sigui conscient que els dons rebuts —la vida, els talents, els béns materials, per esmentar-ne uns quants— no són d'«ús personal» estricte. Un cristià, si vol ser-ho de debò, no es pot tancar de forma

egoista en una torre d'ivori i ignorar que hi ha altres persones mancades d'un mínim de benestar o d'accés a la cultura. Cada dona pot i ha de fer rendir els talents, els ha de posar al servei dels altres, de la seva família, del cercle social en el qual es mou, en el seu treball professional. També pensant en les dones, va escriure sant Josepmaria: «Aquesta és la teva tasca de ciutadà cristià: contribuir al fet que l'amor i la llibertat de Crist presideixin totes les manifestacions de la vida moderna: la cultura i l'economia, el treball i el descans, la vida de família i la convivència social» (Solc, n. 30).

D'altra banda, força fidels de l'Opus Dei, juntament amb cooperadores i amigues, treballen en iniciatives en les quals, jo diria que amb «creativitat», miren de contribuir a la solució de problemes i necessitats materials, educatives, socials, del seu entorn. Aquests projectes són

variadíssims, no hi ha un tipus fix ni hi ha especialitats. Neixen segons els requeriments de cada país o localitat. Per esmentar-ne uns quants, hi ha l'escola Kimlea, als afores de Nairobi (Kenya). que desenvolupa l'Outreach Program, adreçat a preparar professionalment dones joves, la majoria casades, perquè estiguin en condicions de muntar un petit negoci que els permeti mantenir la família, pagar l'educació dels fills, etc. El Metro Achievement Program de Chicago s'adreça a noies d'origen hispà i afroamericà de les zones més deprimides i pobres. Mitjançant cursos i una tutoria personalitzada se'ls ajuda en l'adquisició de virtuts, de forja de caràcter, es presten ajudes en matemàtiques, ciències i lletres, que els preparen per superar els exàmens d'ingrés a una high school qualificada. A la muntanya de Byblos (Líban) ha començat fa poc un centre de formació per a dones de les poblacions rurals de la zona que ha

tingut gran acceptació. I, sense anar més lluny, a Barcelona hi ha el centre educatiu Pineda, a l'Hospitalet de Llobregat; i ha començat Terral, un centre que promou el voluntariat social al Raval.

—L'Opus Dei captiva moltes joves, quin és el secret d'aquest èxit?

—L'abril d'enguany hem estat testimonis a Roma d'esdeveniments d'abast mundial, en els quals la presència imparable de persones joves va ser patent: van saber ser a prop de Joan Pau II en les seves darreres hores —com ho havien estat durant tot el seu pontificat— pregant i acompanyant-lo. El mateix passa amb Benet XVI. Per què? Perquè el Papa enfronta la gent jove (i la menys jove) amb Crist, amb un Crist exigent i amable alhora. I Crist no decep; al contrari, arrossega decisions generoses a viure coherentment la fe en la vida

corrent. «L'Església és viva», va dir amb força Benet XVI en les seves primeres al·locucions; i penso que es referia de manera particular a les generacions joves. En qualsevol tasca apostòlica i, per tant, també a l'Opus Dei, el secret és aquest: dur les persones a Crist. És Ell qui captiva, no una institució o un mètode.

—Parlem de les persones que abandonen l'Opus Dei...

—Com ha passat en tots els temps i en qualsevol institució, també a l'Opus Dei es dona el cas de persones —en realitat, molt poques— que no perseveren: unes, perquè veuen que no és el seu camí; altres, per què no dir-ho, perquè no estan disposades a lluitar per viure el lliurament a Déu en la seva totalitat. En la seva majoria, però, conserven estimació i agraïment: li puc assegurar que moltes continuen donant suport a les tasques apostòliques com a

cooperadores. Personalment mantinc un contacte cordial amb persones que han estat de l'Opus Dei. Hi ha persones que sol·liciten reintegrar-se després d'haver abandonat l'Opus. Aquesta petició es dóna amb força freqüència. En cada cas, es valoren les circumstàncies de cada persona.

—Ha començat el procés de canonització de Montse Grases i d'Encarnita Ortega, de l'Opus. Per què poden ser canonitzades?

—Vaig conèixer personalment Encarnita Ortega i Guadalupe Ortiz de Landázuri, una doctora en Ciències Químiques que també està en procés de canonització. A Montse no. Tot i que el judici sobre la seva possible canonització correspon a l'Església, sí que puc afirmar que eren dones que van lluitar per fer-se santes segons l'esperit de l'Opus Dei, en moments fàcils i difícils, amb salut i malaltia. N'hi havia prou amb

mirar-les perquè et sentissis empesa a ser millor.

—Per qué fins fa poc s'associava les numeraries de l'Opus Dei amb faldilles llargues?

—Miri, això no és una cosa de l'Opus Dei sinó de la societat. Fins fa poc temps era molt millor una faldilla per a algunes ocasions. Avui dia ja no cal, però abans era així.

En acabar l'entrevista dues periodistes, una supernumerària (casada) i una numerària (soltera) — totes dues amb pantalons— m'acompanyen a la cripta on reposen sant Josepmaria Escrivà i don Àlvaro del Portillo, en procés de beatificació. Ens creuem amb una noia amb motxilla i aspecte desenfadat que entra i s'agenolla per pregar. Dos sacerdots joves surten de l'església prelatícia, i un senyor, potser un obrer, prega. Marxo amb les paraules de Marlies Kücking al cap. «A l'Opus

*Dei, el secret és aquest: dur les
persones a Crist. És Ell qui captiva, no
una institució o un mètode.»*

Míriam Díez i Bosch (Catalunya
Cristiana) 14 de juliol del 2005

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/a-sant-
josepmaria-li-interessava-tot-2/](https://dev.opusdei.org/ca/article/a-sant-josepmaria-li-interessava-tot-2/)
(17/08/2025)